

— Докторе, ти знаешъ, че азъ малко мислѣхъ за живота си, когато е работата да остане честенъ човѣкъ.. Цѣлата Тосунова орда не може ме въспрѣ... Азъ трѣба да просѣхъ извинение отъ тая страдалица, Рада, за моето свирѣпо поведение, което ѣхъ бѣ хвърлило въ отчаянното рѣшение, да търси смрътъ въ клисурскитѣ пожари...

Огняновъ му расправи съ двѣ думи случката.

— Тогава, брате, не те задържамъ, каза трогнхто докторътъ.

Огняновъ помисли малко, па каза тихо:

— Послѣ, и друго има: Рада е моя: азъ се вѣнчахъ на послѣднего си трѣгване отъ тука съ неж, вѣнчахъ се... прѣдъ Бога, и вмѣсто прѣстенъ клетви размѣнихме. Азъ не мож да ѣхъ оставѣхъ, разбирашъ? и единъ нхтъ ако стигнѣхъ благополучно до Влашко щѣ ѣхъ повикамъ да дѣли съ мене бѣдностъ, голотия, страдания, отъ които състои животътъ на емигрантина... О, ти ще дойде съ радостъ да сподѣли сѣдбата ми, както тука ѣхъ сподѣлѣше.... Тя е героиня въ любовта си, докторе, и цѣлиятъ свѣтъ не давамъ за нейното сърдце...

По докторовото лице се четѣше въسخищение.

— Щѣхъ трѣгнѣхъ, като се свечерѣ, и още тая нощъ щѣхъ се върнѣхъ тука. И увѣрявамъ те: здравъ и читавъ. Азъ нѣма, не искамъ да умрѣхъ, докторе, още, защото Рада е жива за мене, и България не е освободена!...

XV.

С р ѣ щ а.

Докторътъ надничаше прѣзъ дупката

— Нѣкой иде, Марийка! каза той

Огняновъ устреми погледъ сѣщо въ дола.

— Не е Марийка. Марийка е по-дребна и съ синѣ облѣчена.

— Тазъ е въ черно, носи и вързопъ.